

ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ**ΑΙΤΗΣΗ ΑΚΥΡΩΣΗΣ**

1. Της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Εργαζομένων στις Δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες (Π.Ο.Ε.-Δ.Ο.Υ.), που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Ομήρου αρ. 18, και εκπροσωπείται νόμιμα.

2. Της Ομοσπονδίας Συλλόγων Υπουργείου Οικονομικών (Ο.Σ.Υ.Ο), που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Λεωχάρους 2, και εκπροσωπείται νόμιμα.

ΚΑΤΑ

1. Του ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ, όπως νόμιμα εκπροσωπείται από τον Πρωθυπουργό και τον Υπουργό Οικονομικών.

2. Της Τράπεζας της Ελλάδας, όπως νόμιμα εκπροσωπείται.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΗ

1. Της υπ' αριθμ. 10/9.3.2012 πράξης του Υπουργικού Συμβουλίου (ΦΕΚ Α/50/9.3.2012).

2. Της υπ' αριθμ. 2/20964/0023Α Απόφασης του Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών της 9.3.2012 (ΦΕΚ Β/682/9.3.2012).

3. Της πράξης της Τράπεζας της Ελλάδας με την οποία απομειώθηκαν, κατ'εφαρμογή των προηγούμενων πράξεων, τα αποθεματικά κεφάλαια του Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης Δημοσίων Υπαλλήλων (Τ.Ε.Α.Δ.Υ.), και κάθε άλλης συναφούς προς τις κατά τα ανωτέρω προσβαλλόμενες, προγενέστερης ή μεταγενέστερης, πράξης ή παράλειψης.

-Α- Ιστορικό

A-1 Είμαστε δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις υπαλλήλων που έχουν ως σκοπό την προάσπιση και προώθηση των επαγγελματικών συμφερόντων των μελών μας που εργάζονται στις Δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες και το Υπουργείο Οικονομικών.

Σύμφωνα με το άρθρ. 17 παρ. 1Γ του Ν. 2676/1999, όπως συμπληρώθηκε από το άρθρ. 45 § 9 του Ν. 3943/2011, «Τα ποσά των πρόσθετων κρατήσεων των υπαλλήλων του Υπουργείου Οικονομικών, τα οποία παρακρατούνται σε μηνιαία βάση από την καταβαλλόμενη σε κάθε δικαιούχο παροχή ΔΙΒΕΕΤ, για τη χορήγηση πρόσθετου μερίσματος, κατατίθενται στο λογαριασμό που λειτουργεί στην Τράπεζα της Ελλάδος με τίτλο «Τ.Ε.Α.Δ.Υ. Ειδικός Λογαριασμός Οικονομικών Υπαλλήλων» και αφορά αποκλειστικά τους δικαιούχους ΔΙΒΕΕΤ. Στο λογαριασμό αυτόν συγκεντρώνονται:

α) το χρηματικό υπόλοιπο του λογαριασμού «Τ.Ε.Α.Δ.Υ. Ειδικός Λογαριασμός Υπηρεσιακής Μονάδας Ε», που τηρούσε το Τ.Ε.Α.Δ.Υ. στην Τράπεζα της Ελλάδος, β) το χρηματικό υπόλοιπο του λογαριασμού που τηρείται στην Τράπεζα της Ελλάδος με τίτλο «Ε.Δ. Υπουργείο Οικονομικών - Εισφορές από ΔΙΒΕΕΤ 1.7.2001 - 31.7.2004 Πρόσθετο Μέρισμα», γ) Το χρηματικό υπόλοιπο της πρόσθετης κράτησης για το χρονικό διάστημα διαχείρισης του λογαριασμού από το Γ.Λ.Κ. δυνάμει της Οικ.2/42423/Α0024/10.6.2009 απόφασης του Υπουργού Οικονομικών (ΦΕΚ 1162 Β'). Η διαχείριση και η λειτουργία του παραπάνω λογαριασμού ασκείται από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους/ Διεύθυνση 24η Λογαριασμών του Δημοσίου. Με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών ρυθμίζεται κάθε θέμα σχετικό με τη διαχείριση

και τη λειτουργία του λογαριασμού αυτού, τους δικαιούχους και το ύψος του πρόσθετου μερίσματος.»

Ομοίως, σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 2/42423/A0024/10-6-2009 Απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών, «στις εξαιρέσεις του άρθρ. 3 Ν. 3697/2008 υπάγεται και ο Λογαριασμός Νο 2509859 του ΤΕΑΔΥ (ΤΕΑΔΥ/Διαχειριστικός λογαριασμός της Ε' Υπηρεσιακής Μονάδας) που τηρείται στην Τράπεζα της Ελλάδος, του οποίου τα έσοδα προβλέπονται από τις διατάξεις της περ. α' της παρ. 2 του άρθρ. 45 του Ν. 3220/2004», ενώ σύμφωνα με την ίδια απόφαση «η διαχείριση και η λειτουργία του λογαριασμού αυτού που συστήθηκε σε εφαρμογή των διατάξεων του άρθρ. 17 § 3 του Ν. 2676/1999 ασκείται από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους / Δ/ση 24η- Λογαριασμών του Δημοσίου».

Όμως, παρά την παρέλευση μηνών, έως και ετών (καθ' όσον αφορά στην ως άνω από 2009 υπουργική απόφαση) από την ισχύ των ανωτέρω διατάξεων, το Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Δημοσίων Υπαλλήλων (Τ.Ε.Α.Δ.Υ.), έχει παντελώς αδρανήσει, το χρηματικό υπόλοιπο του λογαριασμού «Τ.Ε.Α.Δ.Υ./Ειδικός Λογαριασμός Υπηρεσιακής Μονάδας Ε», που είχε κλείσει κατ' εσφαλμένη εκ μέρους σας ερμηνεία των άρθρ. 1 και 2 Ν. 3697/2008, δεν έχει μεταφερθεί σε ξεχωριστό τραπεζικό λογαριασμό στην Τράπεζα της Ελλάδος.

Εξ αυτού του λόγου, τα σχετικά αυτά κεφάλαια, όπως και τα λοιπά κατατεθειμένα αποθεματικά κεφάλαια του Ταμείου στο Κοινό Κεφάλαιο της Τράπεζας της Ελλάδος έχουν απομειωθεί, στο πλαίσιο της εφαρμογής των προσβαλλομένων πράξεων.

A-2 Με το νόμο 4050/2012 (ΦΕΚ Α/36/23.2.2012) «Κανόνες τροποποίησης τίτλων, εκδόσεων ή εγγυήσεως του Ελληνικού Δημοσίου με συμφωνία των Ομολογιούχων» θεσπίστηκαν οι όροι και οι προϋποθέσεις τροποποίησης των επιλέξιμων τίτλων και ανταλλαγής των ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου με νέα ομόλογα παρέχοντας,

δυνάμει του αρ. 2 εξουσιοδότηση στο Υπουργικό Συμβούλιο να προσδιορίσει τους όρους της ανταλλαγής, μεταξύ των οποίων το κεφάλαιο ή ονομαστικό ποσό, το επιτόκιο, απόδοση, διάρκεια κλπ.

Με το άρθρο 4 ορίστηκαν τα ποσοστά της απαιτούμενης απαρτίας και πλειοψηφίας των ομολογιούχων, που απαιτούνταν για την τροποποίηση των τίτλων, ενώ με το άρθρο 9 ορίστηκε ότι από τη δημοσίευση της εγκριτικής απόφασης του Υπουργικού Συμβουλίου στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, η απόφαση των Ομολογιούχων ισχύει έναντι πάντων, δεσμεύει το σύνολο των ομολογιούχων και των επενδυτών των επιλέξιμων τίτλων και ότι η απόφαση αυτή υπερισχύει οποιασδήποτε τυχόν αντίθετης, γενικής ή ειδικής διάταξης νόμου ή κανονιστικής πράξης ή συμφωνίας.

Στη συνέχεια με την υπ' αριθμ. 10/9.3.2012 πράξη του Υπουργικού Συμβουλίου (ΦΕΚ Α/50/9.3.2012) (πρώτη προσβαλλόμενη) εγκρίθηκε η απόφαση των Ομολογιούχων να αποδεχθούν την τροποποίηση των επιλέξιμων τίτλων, όπως αυτή εγκρίθηκε με την από 9.3.2012 Πράξη της Τράπεζας της Ελλάδος και με την οποία μεταξύ άλλων πιστοποιήθηκε ότι επιτεύχθηκε η απαιτούμενη κατά τον άνω νόμο 4050/2012 απαρτία ως προς τη συμμετοχή των ομολογιούχων με ποσοστό 91,05% καθώς και η πλειοψηφία που αποδέχτηκε την ανταλλαγή επιλέξιμων τίτλων με ποσοστό 94,23% του συμμετέχοντος κεφαλαίου και έτσι σύμφωνα με την άνω πράξη εγκρίθηκε η βεβαίωση της συναίνεσης των Ομολογιούχων κατά τα άνω ποσοστά για την τροποποίηση των Επιλέξιμων Τίτλων και την ανταλλαγή των παλαιών ομολόγων με νέα σύμφωνα με τους παραπάνω προπεριγραφέντες όρους που περιγράφουν οι παραπάνω πράξεις.

Σημειωτέον, ότι μέχρι τη στιγμή αυτή η άνω έγκριση ανταλλαγής ομολόγων αφορούσε μόνον τους Ομολογιούχους, οι οποίοι συναίνεσαν στην τροποποίηση των επιλέξιμων τίτλων.

Αμέσως μετά με την υπ. αριθμ. 2/20964/0023Α Απόφαση του Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών της 9.3.2012 (ΦΕΚ Β/682/9.3.2012) αποφασίστηκε με το αρ. 1 περ. α η υλοποίηση των παραπάνω προτεινόμενων τροποποιήσεων, όπως είχαν αποτυπωθεί στις προηγούμενες προσβαλλόμενες πράξεις και στις από 24.2.2012 προσκλήσεις της Ελληνικής Δημοκρατίας προς τους Ομολογιούχους σε όλους τους επιλέξιμους τίτλους και σε όλους τους ομολογιούχους μέσω της ανταλλαγής των επιλέξιμων τίτλων με νέους τίτλους έκδοσης του Ελληνικού Δημοσίου και του Ευρωπαϊκού Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας.

Οι παραπάνω νέοι τίτλοι είναι σαφώς μικρότερης αξίας, όπως έχει οριστεί με τις παραπάνω πράξεις, αφού ως ορίζεται και στην παρ. β του αρ. 1 της παραπάνω πράξης, σύμφωνα με τις από 24.2.2012 προσκλήσεις της Ελληνικής Δημοκρατίας προς τους Ομολογιούχους και την από 9.3.2012 εγκριτική απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου (δεύτερη προσβαλλόμενη πράξη) για κάθε 1000 € ανεξόφλητου κεφαλαίου επιλέξιμων τίτλων προβλέπεται ότι θα δοθούν 315 € νέων ομολόγων Ελληνικού Δημοσίου, 315 € λογιζόμενου ποσού τίτλων η απόδοση των οποίων θα συνδέεται με το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν («τίτλοι ΑΕΠ») και 150 € συνολικής ονομαστικής αξίας Ομολόγων Πληρωμής PSI, έκδοσης του ΕΤΧΣ, ως ορίζεται στις παραπάνω προσκλήσεις.

Με το αρ. 2 της άνω Απόφασης αποφασίστηκε η έκδοση στις 9.3.2012 νέων τίτλων με τη μορφή ομολόγων της Ελληνικής Δημοκρατίας, οι οποίοι καθορίστηκαν επακριβώς στην άνω Πράξη.

Μετά την ενεργοποίηση των ρητρών συλλογικής δράσης από την προσβαλλόμενη ΠΥΣ με αριθ.10/ΦΕΚ αριθ.50/9.03.2012 με την

οποία κατέστη υποχρεωτική η συμμετοχή του Κοινού Κεφαλαίου στο πρόγραμμα ανταλλαγής ομολόγων και αναδιάταξης του ελληνικού χρέους (PSI), η υλοποίηση του οποίου επικυρώθηκε με την υπουργική απόφαση με αριθ.2/20964/0023Α/ΦΕΚ αριθ.682/9.03.2012, η ονομαστική αξία του ενεργητικού του Κοινού Κεφαλαίου υπέστη μείωση που οφείλεται στην κατά 53,5% μείωση της ονομαστικής αξίας των ομολόγων που υπήρχαν στο χαρτοφυλάκιο του Κοινού Κεφαλαίου και εντάχθηκαν στο παραπάνω πρόγραμμα.

-B- Θέματα παραδεκτού.

Οι προσβαλλόμενες πράξεις παραδεκτά συμπεροσβάλλονται, ως συναφείς. (Θα μπορούσε μάλιστα η τελική πράξη της Τράπεζας της Ελλάδας με την οποία συντελέστηκε η απομείωση των κεφαλαίων του ΤΕΑΔΥ να θεωρηθεί ως η τελείωση σχετικής σύνθετης διοικητικής ενέργειας που άνοιξε με τις δύο πρώτες προσβαλλόμενες).

Η αίτηση μας δεν είναι εκπρόθεσμη ως προς τις δύο πρώτες (σε περίπτωση που θεωρηθεί ότι δεν υφίσταται σύνθετη διοικητική ενέργεια) διότι αυτές, μολονότι δημοσιευτές, δεν έχουν κανονιστικό χαρακτήρα, αλλά αποτελούν γενικές ατομικές διοικητικές πράξεις, οι οποίες ουδέποτε μας κοινοποιήθηκαν.

Τέλος, η τρίτη προσβαλλόμενη πράξη, που δεν μας έχει κοινοποιηθεί αν και την ζητήσαμε επανειλημμένα από το ΤΕΑΔΥ, έχει χαρακτήρα εκτελεστής διοικητικής πράξης, δεδομένου ότι εκδόθηκε στο πλαίσιο άσκησης δημόσιας εξουσίας, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν από διφυές νομικό πρόσωπο, όπως κατά την πάγια νομολογία είναι η Τράπεζα της Ελλάδας.

-Γ- Λόγοι Ακύρωσης

Ήδη προσβάλλουμε τις παραπάνω πράξεις εμπρόθεσμα και με προφανές έννομο συμφέρον για τους παρακάτω λόγους και όσους προσθέσουμε νόμιμα στο μέλλον:

Γ-1- Λόγω παραβίασης του πρώτου προσθέτου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ.

Όπως προαναφέρθηκε, τα ένδικα κεφάλαια τα οποία απομειώθηκαν, είχαν αποκλειστικά ιδιωτικό περιουσιακό χαρακτήρα, εφόσον σχηματίστηκαν αποκλειστικά από τις κρατήσεις των υπαλλήλων του Υπουργείου Οικονομικών, τα οποία παρακρατούνται σε μηνιαία βάση από την καταβαλλόμενη σε κάθε δικαιούχο παροχή.

Ως γνωστό, στην έννοια της περιουσίας, όπως προστατεύεται από το Πρώτο Πρόσθετο Πρωτόκολλο, περιλαμβάνονται και τα δικαιώματα «περιουσιακής φύσεως» και τα κεκτημένα «οικονομικά συμφέροντα» (βλ. Ε.Δ.Δ.Α., *Pressos Compania Naviera SA κατά Βελγίου* της 20.11.1995, *Pine Valley Development κατά Ιρλανδίας* της 2.11.1991, *Γεωργιάδης κατά Ελλάδος* της 28.3.2000, ΣτΕ 3739/1999, Ε.Δ.Κ.Α. 1999, σελ. 16, ΔΕφΑθ 811/1999, ΔιΔικ 2000, σελ. 1140, πρβλ. ΟΛΑΠ 40/1998, 33/2002).

Κατά πάγια νομολογία του ΕΔΔΑ, το άρθρο 1 ΠΠΠ της ΕΣΔΑ εμπεριέχει τρεις ξεχωριστούς κανόνες (ΕΔΔΑ, υπόθεση *James and others*, απόφαση της 21/2/1986, Series A, no. 98-B, παρ. 37), και πιο συγκεκριμένα: α) τον πρώτο, γενικό κανόνα της ειρηνικής απόλαυσης της περιουσίας (πρώτη φράση της πρώτης παραγράφου), β) τον δεύτερο, ειδικό κανόνα, κατά τον οποίο το δικαίωμα της ιδιοκτησίας δύναται να περιορισθεί μόνο χάριν ενός υπέρτερου γενικού ή δημοσίου συμφέροντος

(δεύτερη φράση της πρώτης παραγράφου), και γ) τον τρίτο, ειδικό κανόνα, που παρέχει τη δυνατότητα στα κράτη να ελέγχουν τη χρήση της περιουσίας με βάση το δημόσιο συμφέρον (δεύτερη παράγραφος).

Σε κάθε περίπτωση, συνεπώς, η αποδυνάμωση και κυρίως η αποστέρηση της ιδιοκτησίας πρέπει να ερείδεται επί νομοθετικώς αναγνωρισμένου δημοσίου συμφέροντος, να τελεί σε αναλογικότητα με το σκοπό αυτό και, εάν καταλήγει σε απαλλοτρίωση, να συνοδεύεται από τη σχετική αποζημίωση (ενδεικτικά ΕΔΔΑ, υπόθεση *Sporrong and Lonroth*, απόφαση της 23/9/1982, Series A., Vol. 52, υπόθεση *Yaggtzillar*, απόφαση της 6/12/2001, no. 41727/1998, υπόθεση *Μάλαμας*, απόφαση της 1/3/2001, no. 43622/98). Όπως έχει επανειλημμένως κρίνει το ΕΔΔΑ, οι τρεις παραπάνω κανόνες συνδέονται άρρηκτα μεταξύ τους.

Σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, η ευθεία επέμβαση στην περιουσία μας δεν εξυπηρετεί ούτε το δημόσιο συμφέρον, ούτε σέβεται την αρχή της αναλογικότητας (πρβλ. και ΑΠ 1465/2001). Και τούτο ενόψει ιδίως του γεγονότος ότι, όπως προαναφέρθηκε, τα ένδικα κεφάλαια σχηματίσθηκαν αποκλειστικά από κρατήσεις των εργαζομένων μελών μας και δεν συνιστούν δημόσια περιουσία.

Γ-2 Λόγω αντίθεσης με το άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος (παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας).

Σύμφωνα με τη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 εδάφιο τέταρτο του Συντάγματος), οι επιβαλλόμενοι από το Σύνταγμα ή το νόμο περιορισμοί στα ατομικά δικαιώματα πρέπει να είναι πρόσφοροι και αναγκαίοι για την επίτευξη του επιδιωκόμενου από το νομοθέτη σκοπού δημοσίου ή κοινωνικού συμφέροντος και να μην είναι δυσανάλογοι σε σχέση προς αυτόν. Με την κατοχύρωση της αρχής της αναλογικότητας στο Σύνταγμα στο άρθρο 25 § 1 περ. δ' επιβεβαιώθηκε

η σημασία της εφαρμογής της και κυρίως η δεσμευτικότητά της για το νομοθέτη και το δικαστή. Η αναλογικότητα αποτελεί βασική αρχή που διέπει την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων τόσο στη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου κατά την εφαρμογή της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, αλλά και βασική αρχή του κοινοτικού δικαίου που εφαρμόζεται ευρύτατα από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ).

Με την αρχή της αναλογικότητας τίθεται ένας κανόνας ερμηνείας για την αξιολόγηση της συνταγματικότητας των περιορισμών θεμελιωδών δικαιωμάτων από τον κοινό νομοθέτη. Η χρήση της αναλογικότητας είναι ιδιαίτερα σημαντική για την αντιμετώπιση της σύγκρουσης συνταγματικά προστατευόμενων αγαθών, αξιών και δικαιωμάτων με το δημόσιο συμφέρον. Η εφαρμογή της από το δικαστή διασφαλίζει το σεβασμό του κανονιστικού περιεχομένου των δικαιωμάτων, την εναρμόνιση τους αλλά και τον εξορθολογισμό του δικανικού συλλογισμού.

Η αναλογικότητα συμπυκνώνεται σε τρία βήματα: α. Εάν ο νόμος υπηρετεί τον σκοπό που θέτει, β. εάν υπάρχουν λιγότερο επαχθή μέσα με τα οποία ο σκοπός θα ήταν δυνατό να επιτευχθεί, γ. εάν ο σκοπός του νόμου αξίζει τον περιορισμό ή την επιβάρυνση που επιβάλλει. Τα βήματα αυτά οδηγούν στην έρευνα: α. της προσφορότητας, της καταλληλότητας του μέσου για την επίτευξη του σκοπού, β. της αναγκαιότητας του μέτρου, με την έννοια του λιγότερο επαχθούς μέτρου για την επίτευξη του σκοπού, γ. της *stricto sensu* αναλογικότητας, της εύλογης σχέσης του μέσου προς τον σκοπό. Η δομή της αναλογικότητας εμπεριέχει συγκεκριμένα βήματα: α. εντοπισμό του σκοπού. β. αξιολόγηση του μέσου επιδίωξής του και γ. αξιολόγηση των συνολικών επιπτώσεων του νόμου. Η αντιπαραβολή του συμφέροντος που επιδιώκει ο νόμος ενάντια στο δικαίωμα αποτελεί κομμάτι της αναλογικότητας. Η αντιπαραβολή

αυτή εμφανίζεται τόσο στο δεύτερο στάδιο, όπου αναζητείται ένα λιγότερο περιοριστικό μέσο, και γίνεται ακόμη εντονότερη στο τρίτο στάδιο, όπου εξετάζεται η *stricto sensu* αναλογικότητα, στην οποία αξιολογείται ο σκοπός του νόμου σε σχέση με τον επιβαλλόμενο περιορισμό. Στην αναζήτηση ενός λιγότερο περιοριστικού μέσου, αυτό που ουσιαστικά αναζητείται είναι αν το μέσο που χρησιμοποιήθηκε είναι δικαιολογημένο με βάση τις εναλλακτικές λύσεις.

Η αναγωγή της αναλογικότητας σε βασικό εργαλείο αξιολόγησης των νομοθετικών παρεμβάσεων στα θεμελιώδη δικαιώματα και το εύρος της επεξεργασίας της από τα ελληνικά και τα διεθνή δικαστήρια υπαγορεύει στο νομοθέτη μια σειρά υποχρεώσεων όταν παρεμβαίνει περιοριστικά στα θεμελιώδη δικαιώματα. Αντίστοιχα επιτρέπεται στο δικαστή χωρίς να εξετάσει τη σκοπιμότητα των μέτρων και υποδεικνύοντας μέγιστο αυτοπεριορισμό να εξετάσει αν ο νομοθέτης τήρησε τις διεθνείς προδιαγραφές για την συρρίκνωση των δικαιωμάτων λαμβάνοντας υπόψιν το σύνολο των στοιχείων που επιτρέπουν την αντιπαραβολή μέσου-σκοπού. Η αρχή της αναγκαιότητας του μέτρου, που αποτελεί το δεύτερο βήμα της αναλογικότητας, υπαγορεύει την τήρηση μιας σχολαστικής επιμέλειας από τον νομοθέτη, η οποία δεν αίρεται ούτε από την επιτακτικότητα του δημοσίου συμφέροντος αλλά και ούτε από την πίεση του χρόνου. Η επιμέλεια αυτή εντάσσεται στον έλεγχο των ακραίων ορίων και του προδήλου χαρακτήρα της αντισυνταγματικότητας, καθώς ο έλεγχος της από το δικαστή δεν επιβάλλει καν την αξιολόγηση του ίδιου του κρινόμενου μέτρου αλλά την επίδειξη της προσήκουσας επιμέλειας από την πλευρά του νομοθέτη.

Η αναλογικότητα δημιουργεί την υποχρέωση στο νομοθέτη να αναζητεί το ηπιότερο μέσο, και η αναζήτηση αυτή προϋποθέτει την αποτύπωση της επίπτωσης που θα έχουν τα περιοριστικά για τα δικαιώματα μέτρα, την σύνταξη μελετών εκεί όπου είναι απαραίτητες και

τη θεμελίωση του τρόπου με τον οποίο επιδιώκεται το επιθυμητό αποτέλεσμα. Σε περιπτώσεις, λοιπόν, επιτακτικού δημοσίου συμφέροντος, όπως είναι αυτό που θέτει η δημοσιονομική κρίση, ακόμα και αν η παρέμβαση στα δικαιώματα μπορεί να είναι δραστικότερη και η αυτοδέσμευση του δικαστή μεγαλύτερη, η ελάχιστη απαίτηση που τίθεται στο νομοθέτη ώστε να μην παραβιάζεται προδήλως το Σύνταγμα είναι η υποχρέωση να μελετά με αντικειμενικότητα και μεθοδικότητα τόσο το προσδοκώμενο όφελος και την αποτελεσματικότητα των μέτρων του όσο και την επίπτωση τους στα περιοριζόμενα δικαιώματα καθώς και την αντιπαραβολή τους με άλλα πιθανά μέτρα. Έλλειψη τέτοιας θεμελίωσης αποτελεί καταφανή παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Η κρισιμότητα του σκοπού μπορεί να δικαιολογεί δραστικότερες παρεμβάσεις δεν αναιρεί όμως, αντίθετα επιτείνει την υποχρέωση εμπειριστατωμένης εξατομίκευσης των λαμβανομένων μέτρων, πράγμα που δεν συνέβη στην παρούσα περίπτωση.

Γ-3 Λόγω παραβίασης της αρχής της ισότητας στα δημόσια βάρη.

Η προστασία των δημοσιονομικών συμφερόντων τού Δημοσίου συνιστά λόγο δημοσίου συμφέροντος ικανό να δικαιολογήσει την επίρριψη στον ζημιούμενο ιδιώτη τού κινδύνου οικονομικής βλάβης από την παράνομη πράξη ή παράλειψη της δημόσιας αρχής. Τούτο δε διότι, εν όψει τής καθιερούμενης στο αρθ. 4 παρ. 5 του Συντάγματος αρχής της ισότητας ενώπιον των δημοσίων βαρών, το βάρος αυτό, στα πλαίσια ενός κράτους δικαίου, φέρει το κοινωνικό σύνολο και όχι ο ιδιώτης που θίγεται αμέσως και ευθέως στο προστατευόμενο από το 1ο Πρόσθετο Πρωτόκολλο τής Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων τού Ανθρώπου δικαίωμα στην ακώλυτη απόλαυση τών αγαθών και τής περιουσίας του

και των εξ αυτής ωφελημάτων, στα οποία, επί χρηματικού κεφαλαίου, περιλαμβάνονται και οι τόκοι.

Τέτοια ρύθμιση, με πάγιο χαρακτήρα, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί ούτε και από έκτακτες ανάγκες διασφάλισης της δημοσιονομικής ισορροπίας του Κράτους, διότι οι ανάγκες αυτές μπορούν μεν να θεμελιώσουν την προσφυγή σε έκτακτα γενικά μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής, όχι όμως να αποτελέσουν συνταγματικό έρεισμα για μια ρύθμιση που κατανέμει τα οικονομικά βάρη από την παράνομη δράση τής δημόσιας αρχής κατά τρόπο αυθαίρετο και συμπτωματικό.

Ανάλογες υποχρεώσεις απορρέουν και από την ΕΣΔΑ. Κατά την πάγια νομολογία του ΕΔΔΑ, η συμβατότητα της κρατικής επέμβασης με το αρ. 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου, δεν εξαρτάται μόνον από το εάν το μέτρο είναι πρόσφορο, ικανό και αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού αλλά κυρίως και από τον εάν τηρείται η θεμελιώδης αρχή της ασφάλειας του δικαίου, η οποία διαπνέει ολόκληρη την ΕΣΔΑ (βλ. ενδ. απόφ. της 28^{ης} Οκτωβρίου 1999, *Brumarescu κατά Ρουμανίας* και αναλυτικά γνμδ Τσάτσου/Παπαδημητρίου, *Οικονομική Ελευθερία των πιστωτικών ιδρυμάτων και νομοθετική κατάργηση αξιώσεων σε βάρος του δημοσίου*, ΝοΒ 2006, τ.1, 55)

Γ-4 Λόγω παραβίασης των ρυθμίσεων της Οδηγίας 2004/39/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου "Για τις αγορές χρηματοπιστωτικών μέσων, για την τροποποίηση των οδηγιών 85/611/ΕΟΚ και 93/6/ΕΟΚ του Συμβουλίου και της οδηγίας 2000/12/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και για την κατάργηση της οδηγίας 93/22/ΕΟΚ του Συμβουλίου" της 21ης Απριλίου 2004 (L 145/30.4.2004).

Με το νόμο 3606/2007 ενσωματώθηκαν στην ελληνική νομοθεσία η Οδηγία 2004/39/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου "Για τις αγορές χρηματοπιστωτικών μέσων, για την

τροποποίηση των οδηγιών 85/611/ΕΟΚ και 93/6/ΕΟΚ του Συμβουλίου και της οδηγίας 2000/12/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και για την κατάργηση της οδηγίας 93/22/ΕΟΚ του Συμβουλίου" της 21ης Απριλίου 2004 (L 145/30.4.2004). Η κατάρτιση συναλλαγών από την Τράπεζα της Ελλάδος επί τίτλων του Ελληνικού Δημοσίου συνιστά παροχή μίας εκ των εις το άρθρο 4 παρ. 1 του Ν. 3606/2007 περιλαμβανομένων επενδυτικών υπηρεσιών, όπως κατάρτιση συμβάσεων αγοραπωλησία χρηματοπιστωτικών μέσων για λογαριασμό πελατών ή παροχής επενδυτικών συμβουλών. Στο πλαίσιο αυτό, η υποκατάσταση από την Τράπεζα της Ελλάδας της αρμοδιότητας του ΤΕΑΔΥ να διαχειρίζεται τα κατατεθειμένα κεφάλαια συνιστά πρόδηλη ευθεία παραβίαση των διατάξεων των άρθρων 25-28 του εν λόγω νόμου, σε σχέση με τις υποχρεώσεις της να εκτελεί τις εντολές των πελατών της σύμφωνα με την επιθυμία τους και με τους πλέον ευνοϊκούς για τον πελάτη όρους. Συνεπώς, οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι αντίθετες και με το ευρωπαϊκό δίκαιο των προαναφερθεισών οδηγιών και, επομένως, θα πρέπει να ακυρωθούν και για το λόγο αυτό.

Επειδή η παρούσα αίτηση είναι νόμιμη, βάσιμη και αληθινή

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Και με την επιφύλαξη κάθε δικαιώματός μας

ΖΗΤΟΥΜΕ

Να γίνει δεκτή η υπό κρίση αίτησή μας

Να ακυρωθούν οι ως άνω προσβαλλόμενες πράξεις και κάθε άλλη συναφής προς τ' ανωτέρω, προγενέστερη ή μεταγενέστερη πράξη ή παράλειψη

Να καταδικασθεί το αντίδικο στα δικαστικά μας έξοδα.

Αντίκλητους ορίζουμε τους πληρεξούσιους δικηγόρους μας Γιάννη Καρούζο, κάτοικο Αθηνών, Ακαδημίας 35, τηλ. 210-3813900 και Γιώργο Κατρούγκαλο, κάτοικο Αθηνών, οδός Π. Ιωακείμ 30-32, Αθήνα 10675 τηλ. 2107248551.

Αθήνα, 14/11/2012

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος